

deixin les mans lliures. Sense aquestes facultats l'obrer seguiria esclau d'una altra classe i no podríem fer allò que estem decidits a realitzar.

Una de les preocupacions diàries i més profundes de l'obrer, la constitueix el pensament fixat en la vida i en l'esdevenidor dels seus fills. Què farà? ¿Quina educació li serà donada i com li serà donada? ¿Podrà anar a l'escola a rebre aquella cultura, aquell tresor espiritual que li permeti de saborejar les belleses de la vida i li permeti, a la vegada, constituir-se en amant defensor enèrgic dels seus drets? ¿O es veurà obligat a ignorar-ho tot, a ésser un ignorant de tot, i ésser com els homes d'aquells pobles que es deixen prendre les seves llibertats, sense protesta, pel sabre del primer dictador?

Ho he dit sempre, en cent oportunitats: la cultura és la base de tot. I ha d'ésser a l'abast de tots els infants, sense privilegis. L'Ajuntament ha demanat als pares que inscrivin els fills per anar a l'escola. Allí no hi valen les recomanacions. L'ingrés és per rigorós ordre d'inscripció. No es fan diferències. Si els infants que van a inscriure's són de pares castellans, hom els pregunta si volen rebre l'ensenyament en català o en castellà i quasi tots demanen que se'ls doni en català.

Una altra de les obres que cal emprendre amb urgència—no em cansaré de repetir-ho—és la creació i dotació de sanatoris i preventoris per a la gent humil.

Si defensem una Hisenda àmplia i folgada no és pas per a emprendre

obres de luxe i inútils, sinó per a complir amb l'imperatiu de la nostra consciència i procurar de tallar d'arrel les injustícies que es fan a la gent obrera.

L'actual pressupost de la Generalitat, pròrroga del de la vella Diputació, és molt migrat, i no ens ha permès de dur a la pràctica, en aquest primer any de República, aquelles millores que propugnem en el nostre programa.

Respecte l'Estatut de Catalunya, us he de dir, amics, que els nostres parlamentaris defensaran fins al darrer extrem totes les facultats incloses en el vot particular, que és l'Estatut adaptat als articles de la Constitució. Quan el sentiment i la conveniència col·lectiva d'un poble s'imposa sobre l'instint de conservació individual, aquest poble no ha de tèmer res; mai no podrà ésser sotmès.

Són moments aquests de gran responsabilitat. Us he de repetir, amics, que tinc una confiança plena en què ens seran reconegudes pel Parlament de la República les facultats incloses a l'Estatut.

Tinc prop de 73 anys. Però tinc l'ànima tan jove com el dia que vaig entrar al món. Les hores de les ambicions per a mi ja han passat. ¡L'ambició d'un càrrec és una cosa tan petita! No vull pas dir que l'home no ha de tenir ambició, una noble ambició. Tingueu ambició, vosaltres, joves, sobretot en aquests dies que s'apropen, aprovat l'Estatut, de construcció i de reconstrucció. Jo he arribat al punt més joiós que pot ar-

ribar l'home que estima la seva Pàtria. Defensaré les llibertats de Catalunya fins el darrer extrem.

Una vegada aprovat l'Estatut, començarem una altra tasca. Si vinguessin les llibertats de Catalunya, i jo no pogués defensar les aspiracions nobles i generoses, d'amor i de justícia, de dignificació i de major benestar de l'obrer, no seria President de la Generalitat.

Si em poso davant de certs extremismes és perquè crec que són equivocats. No rebutjo cap idea; quan aquesta idea és defensada amb noblesa, amb la mateixa noblesa cal discutir-la. Cal cercar la causa profunda d'aquests moviments extremistes, explicar-se el motiu d'aquestes posicions radicals.

Creiem molt en la potencialitat econòmica de Catalunya, per a satisfer les aspiracions de l'obrer. Catalans: ajudeu-nos a realitzar la nostra obra de justícia social.

Una ovació entusiasta, sincera, que fa retrunyir l'ampli local on s'estatja el Casal d'Esquerra «Estat Català», acull les darreres paraules de Francesc Macià. La multitud es disputa l'honor d'estrènyer la mà del noble cabdill. Les dones s'hi apropen i li donen a besar llurs fills, mentre sonen les notes solemnes i greus del nostre himne nacional «Els Segadors», que interpretades al piano per la senyoreta Brossa, es converteixen, tot seguit, en el cant unànim de tots els assistents a l'acte.

I d'aquesta manera solemne queda inaugurat el nostre «Casal».

Inauguració de la Secció Femenina del Casal

El dia 14 del passat mes de juny tingué lloc l'acte d'inauguració de la Secció Femenina del Casal, amb un míting de propaganda feminista i de l'ideari de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Amb tal motiu, l'espaiosa sala del nostre Casal es vegé atapeïda de públic, especialment de senyores i senyoretetes, demostració evident que les tasques que desenvolupa la nostra Secció atrauen d'una

manera entusiasta l'adhesió de les dones de Gràcia.

El primer de dirigir la paraula fou En M. Rio, que parlà en nom de les Joventuts d'Esquerra Estat Català, manifestant quines deuen ésser les aspiracions de la joventut de Catalunya en el moment present i en el futur, formant quadro compacte al costat de Francesc Macià a l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Enric J. Ferrer, amb paraula clara i concisa, manifestà quina era la missió a complir pels homes de l'Esquerra en el Govern de la nova Catalunya en el que fa referència als assumptes econòmico-socials.

La senyora Núria Oromí de Castells féu una crida a les dones de cor abrandat d'unció patriòtica i d'amor a Catalunya per a què s'ajuntin al costat dels homes, pel respecte dels